

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: ØWER Æ ÆWN

Citation: Aakjær, Jeppe: "ØWER Æ ÆWN", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid89528/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

— Læ wos saa komm te Stumlen, Kræn Nargaard,
og forglemmin, hwad der ett ka vær alint!
— Ka do skimm, om æ Hyld ino stor med si Fyld,
for de sejer, æ Blaad ska vær faldn.

Bovbjerg 18/10 1905.

EN KOGED HUMMER.

D^a to mæ paa tredve Favne Wand,
ja næ vil sej: en halvhunde;
de største Fiskre paa Ferring Strand
de kund saa nappele bund'e.

Får gik a saa dawle og gro, aaaj!
No haar a en Kjowl saa ns.
Søen gör æ gjan mæ det Gued, en ska ha:
Det kommer — nær en er da!

Bovbjerg 19/11 1905.

Ø W E R Æ Æ W N.

H^aAR do hør, haar do hør, te Pe Dow han er da,
og hans Kuen sejer Enk lissee strag som en Mæ!

A kund ett gaa forbi; a war nied i æ Kjar
og føl etter i æ Skru, om æ Tørre de war tarr;
a saatt sni ad æ Pwot og kam vejsten æ Haw —

— Do haar aalle hat Maagen te Lykk i di Daw!
Der er ikki en Enki i hile wor Sown
— ja saa a i sejsten! —saa knæv og saa bown.

Stumlen, Vaklen; æ Hyld, Hyldetræet; st Fyld, Træernes Blomster eller Blade; sejer, sidder; strag, glat i Huden; æ Kjar, Kjærene; Skru, Tørvestabel; tarr, tørre; sni, næres over til; Pwot, Port; Sown, Sogn; saa, sagde; knæv og bown, kjen og imponerende af Ydre.

Hun er rig, hun haer Peng, hun haer Medler som Skidt,
hun haer Kister som Hus; — a haer wot der saa tidt —
og dæ Kyr og dæ Øg og den Avl, som der stör!
Det er hejsen nø andt end di egn Skrantings-Gord.
Fæk do hind i di Snaar — war æ ind, war æ ve,
— ja hun sku sgi snaar løwt di Hywi i æ Fue!

Men do sworer jo ett! Do ska lyd te mi Taal:
A' el landenmæ ett sejj for døw Folk og gaal!
Tho do ka wal forstaa, te en vil dæ di Bejst,
nær en præger paa den, som en tyt, do ku fejst!

Gjør dæ fin, gjør dæ snæg, sejj ett søen og log!
Ta di Lejerlu aa, smid en hen i æ Krog!
Træk æ Øg aa æ Staald, faa æ Saadl laa opo,
og sejj ett som en Dorn og tyg aved o æ Skro.
Res dæ not! Vær giilk! Gjør dæ snæg, gjør dæ fin!
Do ska hen og ta Kys ved den rig An Katrin!

Jøsses Kos, bitte Bæn! for en Kuen do da fört!
ja, Katrin hun ska sneer sætt dæ Stywr te di Gord!
For hun ved, hwad hun vil, og hun haer hinne Sind,
saa do ska nott lav hind aastfor moj Vind.
Hun er skrap, hun er stærk, hun haer banked æ Sme,
hun ka hopp te æ Lowt, nær æ Gal den ta ve.
Men haar det nøj aa sej, te æ Kjælling er stræng,
nær do fört hinne Gord, hinne Jord, hinne Peng,
hinne nybærend Kwier og blankhwonned Kai,
hinne Grunker og Bunker, det Hil med det Hal,
hinne trøre Alens Væv, hinne Syv-Markes Særk,
som æ Skræjjer hun sejer, hun goer i te Kjærk, —
hinne Maalt, hinne Gaait, om i Saalt om ilyw,
hinne Hæns po æ Raan, hwer en blikkendes Yw
— hwad hun aatte og ejer, hwer Drip og hwer Drot:
Ka do vind hind te Kwind, er æ din jo tehof.

mot, været: og dæ Kyr, og sikke Keer; hejsen, ellers; Skrantings-Gord, en Smale Gaard; øgt, vandelig; Fue, Fuet; lyd, høre efter; fejst, faste; snæg, pyntelig; sejj ett søen og log, skal ikke saadan og glo (at log, kikk op paa en halv tværlende halv forlængede Maade); Lejerlu, Ledenhue; Saadl, Sadl; opo, saa; res, rejs: geilk; cap: Stywr, Stivere; hinne Sind, hændes Vilje; nott, nu ikke; tørre, tredive; æ Skræjjer, Skrædderpige; Kjærk, Kirke; Gaait, Galte; ilyw, ilive; Raan, Find_dil Hænsene; Yw, Øje; Drot, Dræbe.

— Naa, der kam nok æ Øg; ja kom saa ad æ Dar,
men æ Daa er paa Sky, og æ Vejle er tar.
Læ men bi! Læ mæ si; er do snæg om di Haag?
— Nær do no kommer op, held dæ dygtig tebaag;
og sej ett po en Hejst, som de rej po en Raag;
og pas o, te æ Skro den ett drevler i æ Skjegg,
for sœn för do ealle æ Sow i di Sæk.
Kom no op og astej, men det lyser af Daa,
og hold wai ved æ Krikk, te do ett hwistes aa,
men kom hedle te Boj, og Worherr vær dæ gud;
saa der ett ska gaa Skej a di Fagter og Urd.
Læ mæ si, bitte Do, der er Slyng i di Kapp,
nær di Hejst gör i Sto for Katrin hinne Trapp,
og vær lin i æ Knogl, men pas wai o æ Fud,
nær do kaaste dæ nied fræ æ Saadl te æ Jurd:

— — Hwa for nøj, hwa for nøj! — Hwa er do for en Kaal.
Ska do sœn sto og koj for saa now en Krumm Saadl!
Og her haar en gjord dæ saa fin og saa snæg,
og saa ka do ett kravl opo en Kon Øg!

— Ta æ Saadl aa æ Krikk! Saat di Lejeriu o,
og sej do som en Taari og drewl øwer æ Skro!

Borbjærg 21/11 1905.

T R E - K O N G E R.

J EG vandrer her saa ensomt ud ad min Hedevej,
mens Gryet kjæmper mellem mørke Banker,
og Tøvejrstaagen tætter sig over Slugi og Slej,
og Vintermulmet tynger mine Tanker.
Det er saa tungt at lytte til vaade vindes Sus,
naar Vinterregnen prikker i Landevejens Grus,
og Julesellet dover i blommet Bondekrus
i Dagene omkring ved Tre-Konger.

drevler, sauer: men, mens: hwistes, slænges; hedle, skikkelsig: Skej, ilde Spak:
Knogl, Podled; Kaal, Kal; koj, junpe; Krumm, Smule; en Kon Øg, en Smule
Hest; o, pas: Taari, Teabenakke.